

РЕШЕНИЕ

№ 1253

гр. София, 26.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Калин Куманов

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12018** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], подадена чрез адв.Ч., против Решение от 03.11.2020 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 9812/2020 г., по описа на /СРС/, НО, 108-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № F533776/10.03.2020 г., издадено от Директора на офис "К. село" при ТД на НАП-С.. Касаторът излага доводи, че решението на СРС е неправилно, постановено при допуснати процесуални нарушения. Релевира се доводи за малозначителност на деянието, както и явна несправедливост на наложеното наказание. От Съда се иска да отмени решението на СРС и да отмени обжалваното НП. В с.з. касаторът чрез адв.Ч. моли Съда да уважи касационната жалба по изложените в същата съображения. Претендира сторените разноски при първоинстанционното разглеждане на делото пред СРС. За касационното производство не претендира разноски.

Ответникът ТД на НАП [населено място], редовно уведомен не изпраща представител. От негова страна по делото е депозирано становище от 25.01.2021 г., с което от съда се иска да остави в сила решението на СРС, като отхвърли депозираната касационна жалба като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско

възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Ю., който излага становище за основателност на касационната жалба и моли съда да отмени решението на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 от АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна срещу подлежащо на оспорване съдебно решение, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 17.11.2019 г. [фирма] е подало по електронен път с електронен подпис в ТД на НАП-гр.С., офис "К. село", декларация образец №б за дължимите осигурителни вноски за м.октомври 2019 г. Декларацията не е била приета от системата на НАП поради грешни данни и веднага системата е генерирала съобщение за това на електронния адрес на дружеството. На 08.01.2020 г. [фирма] е подало коригирана декларация образец №б за м.октомври 2019 г. Контролните органи на офис "К. село" са установили на 10.01.2020 г., че коригираната декларация е била подадена след 7-дневния срок за коригиране на данните в нея, изтекъл на 24.11.2019 г.

Съставен е АУАН № F533776/10.01.2020 г., в който нарушението е квалифицирано по чл.8, ал.3 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. (отм.). Дружеството не е направило възражение по съставения АУАН.

Въз основа на съставения АУАН Директорът на офис "К. село" при ТД на НАП-гр.С. е издал НП № F533776/10.03.2020 г., с което на [фирма], на основание чл.355, ал.1 от Кодекса на социалното осигуряване /КСО/ е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв.

От правна страна СРС е приел, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че е налице пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо отразяване в оспореното наказателно постановление. Счел е, че АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното НП на формално основание.

Съдебното решение е правилно.

Касационната инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд, че касаторът действително е извършил вмененото му нарушение по чл.8, ал.3 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ (отм.).

Съгласно чл.5, ал.4, т.1 КСО самоосигуряващите се лица периодично представят в НАП данни за осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, Учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", дните в осигуряване и облагаемия доход по ЗДДФЛ – поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване.

Според нормата на чл.8, ал.3 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ (отм.), задълженото лице в 7-дневен срок от датата, на която е отказано приемане на декларации след попълването на необходимите данни, следва да ги изпрати в компетентната ТД на НАП. Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ е отменена с Наредба

№ Н-13/17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица. Видно от същата в разпоредбата на чл.11, ал.3, срокът за ново подаване на декларация е 7-дневен.

Безспорно в случая е, че подадената декларация образец №6 за м.октомври 2019 г. не е била приета и това обстоятелство е отразено в системата на НАП. От този момент за дружеството-касатор е възникнало задължение в 7-дневен срок да подаде декларацията с отразените в същата корекции. Правилно районният съд е посочил, че срокът е започнал да тече именно от този момент, поради това че на тази дата е било ясно, че декларацията не е била приета поради грешни данни в същата.

Срокът за подаване на декларацията с правилните данни е изтекъл на 24.11.2019 г., като същата е подадена едва на 08.01.2020 г. Безспорно нарушението е извършено на 25.11.2019 г.

В тази връзка неоснователни се явяват изложените от касатора възражения, че НАП е следвало изрично да уведоми и укаже на дружеството, че трябва да отново следва да подаде декларация, предвид че същата е била депозирана по електронен път, за касаторът е напълно възможно да установи този факт при полагане на необходимата грижа за това.

Правилен е и изводът на СРС за немаловажност на нарушението с оглед важността на охраняваните от материалноправната норма обществени отношения, свързани с прозрачността при деклариране на данните от значение за определяне на осигурителните вноски и необходимостта от регулярно постъпление на същите. Наложена имуществена санкция е в законовия минимум от 500 лв., поради което същото не се явява явно несправедливо.

С оглед на изложените съображения касационният съд намира, че СРС е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и своевременно заявена от ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение такова му се дължи. На основание чл.63, ал.5 вр. ал.3 ЗАНН във вр.с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, касаторът следва да бъде осъден да плати на ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 90 лв.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.2 от АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.11.2020 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 9812/2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], да заплати на ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 90 лв. /деветдесет лева/.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

